

Auzoko txakurtxoa

Gironako auzo eguzkitsu batean, balkoiak geranio gorriz gainezka zeuden eta ogi berriaren usaina txorien kantuarekin nahastuta zegoen tokian, belarri erorkorrak zituen txakur marroi txiki bat bizi zen, denek Caneló bezala ezagutzen zutena. Jaberik ez zuen, baina bihotz izugarria zuen emateko maitasunez gainezka.

Caneló harrizko kaleetan zehar ibiltzen zen, aterpe bat hartzeko txoko baten bila. Goizetan, haurrekin batera auzoko eskolara joaten zen, isatsa bakearen bandera baten antzera astinduz. Arratsaldeetan, Ramonen kioskoaren itzalean etzaten zen, eta honek batzuetan urdaiazpiko ogitarteko zati bat ematen zion. Gauak ziren garairik txarrenak, hotzak plaça del Viko bankuen azpian dardarka jartzen zuenean.

Udazkeneko arratsalde batean, hosto lehorrak airean dantzan ari zirela, Canelók kanpai-hotsen antzeko barre bat entzun zuen. Llúcia zen, ile kizkur eta izarrak bezain distiratsuak ziren begietako neskato bat, iturriaren ondoan bere pilota gorriarekin jolasean.

—Kaixo, txakurtxo —esan zuen Llúciak, bere begien parean egon arte makurtuz—. Nirekin jolastu nahi duzu?

Caneló, lotsati samarra izan arren, buztana astinduz hurbildu zen. Llúciak ikusi zuen bere hanka txikiak dardarka ari zirela eta belarrian zauri txiki bat zuela. Bi aldiz pentsatu gabe, harrizko banku batean josten ari zen Marta amonarengana joan zen korrika.

—Amona, begira txakurtxo hau… Bakarrik dago eta laguntza behar du!

Marta amonak, adinarekin datorren jakinduriarekin, samurtasunez begiratu zion Canelóri. Arratsalde hartan bertan, familia osoa martxan jarri zen:

Llúciaren aitak, Jordik, egurrezko etxetxo bat eraiki zion manta beroekin.

Amak, Laiak, tipularik gabeko salda-ontzi berezi bat egin zion.

Josep aitonak albaitariarengana eraman zuen bere itsas urdin koloreko auto zaharrean.

Llúciak hanka ematen eta xaboi-burbuilen atzetik joaten irakatsi zion.

Egun batzuk geroago, Canelók “Caneló – Soler Familia” zioen etiketa zuen lepoko berri bat zeramanean, zerbait zoragarria gertatu zen. Kioskoko Ramonek, txakur txikiaren aldaketa ikusita, kalean bizi zen katu bat adoptatzea erabaki zuen. Nou kaleko okina ur freskoz betetako ontziak uzten hasi zen espaloian. Auzoko haurrek ere material-bilketa bat antolatu zuten beste animalia abandonatu batzuei laguntzeko.

Eta horrela, plaça dels Apòstolseko jolasen, Devesa parkean ilunabarrean paseatzearen eta Llúciarekin etxeko lanak egiten zituen bitartean siesta egitearen artean, Canelók aurkitu zuen batzuetan mirariak lau hanketan etortzen direla, adeitasuna irribarre bat bezala

kutsakorra dela eta mundu honetan denek merezi dutela maitasunez zain dituen familia bat.